

Леда Милева

Синьото балонче и куклата с
розова рокля

Никои не забеляза кога куклата падна от прозореца. Беше тъмно. Владко и Катето спяха в креватчетата си. Играчките бяха по местата си и също се готвеха да спят. Само куклата с розовата рокля седеше на отворения прозорец и се чудеше защо Катето я забрави там. Струваше й се, че ще настине, но това, което се случи, беше още по-лошо. Излезе вятър. Най-напред заигра с бялото перденце, после подхвана куклата и я събори в градината.

– Ох! – извика куклата, но гласът ѝ беше тих и никои не я чу.

– Ху-ху-ху! – изсмя се вятърът и се втурна да тича в тъмнината.

А защо Катето забрави куклата си на прозореца? – ще попитате вие. Трябва да ви кажа, че Катето е много грижлива с играчките си. Но тази вечер татко ѝ донесе синьо балонче. Катето тъй се зарадва, че като никога забрави да прибере куклата си. Затова тя остана на отворения прозорец, откъдето я събори вятърът.

Всички играчки бяха вече задрямали. Само балончето дори не мислеше да спи. Най-напред то скочи върху пъргавото конче и кончето, без да иска, се залюля.

– Хей! – изцвили кончето. – Сега не е време за игра.

Балончето се полюля още малко и скочи върху дървеното влакче.

– Какво правиш? – попита влакчето. – Моите вагончета имат нужда от почивка!

Балончето се търкулна към плюшеното мече и го бутна по ухото. Мече, който е много сънлив, наистина се разсърди.

– Ако не ме оставиш да спя, ще те перна с лапата си и ще те спускам! – каза той.

Синьото балонче се уплаши.

– Недей, Мече! Катето още не ми се е нарадвало!

– Недей, недей! – изръмжа Мече. – А защо не седиш мирно? Сега е време за сън.

– Искам да седя мирно – каза балончето, – но не мога!

– Че какво ти пречи? Свий се под масата и спи!

– Там е работата, че не мога... Аз съм много леко, при това съм кръгло като топка. От най-малкия полъх се търкулвам или подхвърквам. Ето, преди малко Катето въздъхна насън и аз се намерих върху кончето. Когато Владко покашля, аз се търкулнах върху влакчето. А вятърът, който духна през прозореца, ме прати право върху твоето космато ухо. Извинявай!

Мече се беше разсънил. Седна и почна да мисли.

– А какво е нужно, за да можеш и ти да заспиш?

– Отвържи конеца, с който е завързана шийката ми. Тогава няма нито да подскачам, нито да се търкалям.

Добродушният Мечо погледна лапите си.

– Много са груби ръцете ми – каза той. – Едва ли ще мога да отвържа конеца ти, но сигурно ще те спукам. Хей, конче! Ти не можеш ли да ми помогнеш?

– Как ще помогна? – каза дървеното конче. – Аз дори нямам ръце. Тази работа може да свърши само куклата с розовата рокля. Тя има тънки пръстчета. Но къде е куклата?

И едва сега играчките видяха, че куклата я няма.

– Тя седеше на прозореца – каза балончето. – Навярно е паднала от прозореца.

Вече никой не мислеше за сън. Трябва да се помогне на куклата. Но как?

– Да ѝ спуснем стълба! – досети се кончето.

– Стълба ли? Че защо не събудите тенекиените пожарникари, които Владко получи за рождения си ден? – обади се влакчето. – Те са в своята кутия на масата.

– Аз мога да отворя кутията, нищо че са груби лапите ми – каза Мечо.

След малко един тенекиен пожарникар прехвърли въжената стълбичка през отворения прозорец. Стълбичката стигна точно до куклата. Тя трепереше от студ. Първите дъждовни капки се стичаха по бузите ѝ като съзи. Куклата веднага се улови за стълбата и се заизкачва нагоре, като все пак внимаваше да не измачка розовата си рокля.

– Хубаво е да имаш другари – каза куклата, когато отново се върна в топлата стая. – Някога и аз ще ви се отплатя!

– А можеш ли да отвържеш конеца на синьото балонче? – попита Мечо.

– Мога, но ми е жал. Нали ще се сплеска и дори няма да прилича вече на балонче!

– Не бой се – рече балончето. – Утре Катето пак ще ме надуе.

Тънките пръстчета на куклата лесно развързаха конеца. Балончето започна да изпуска въздух, да става все по-тънко и по-тънко. А когато се превърна в мека синя топчица, всички кукли бяха вече заспали.

Владко и Катето, кой знае защо, се усмихваха насън.

КРАЙ

© Леда Милева

Сканиране, разпознаване и редакция: moosehead, 2008

Издание:

Приказки от български писатели
Издателство „Български писател“, 1981 г.
с/о Jusautor Sofia

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9150>]